

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobce: P. H., zast. JUDr. Pavlem Pokorným, advokátem AK Veverkova 1343/1, 500 02 Hradec Králové, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.5.2009 č.j. 062294/2009/KUSK,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal u soudu přezkoumání rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 22.5.2009 č.j. 062294/2009/KUSK, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Kutná Hora, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 1.4.2009, č.j. MKH/063123/2008/HAH, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ust. § 4 písm. a) a b) a ust. § 21 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, (dále zákon o silničním provozu), a za uvedené jednání mu byla podle § 22 odst. 9 přestupkového zákona uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč a uložena povinnost uhradit náklady přestupkového řízení ve výši 1.000,- Kč.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že dle napadeného rozhodnutí se měl přestupku dopustit tím, že dne 12.9.2008 ve 14.50 hodin řídil osobní motorové vozidlo Škoda Octavia r.z. 3S8 6646 ze směru od centra Malešova a v mírném stoupání chtěl odbočit vlevo a sledoval provoz před sebou. Před samotným odbočováním vlevo malou rychlostí zajížděl

k pravému okraji vozovky. V tu dobu byl již předjížděn motocyklem tov. zn. Suzuki r.z. 5S 4179, který řídil pan J. J., a v okamžiku, kdy vozidlo začalo odbočovat vlevo, nebylo možno již zabránit střetu a došlo tak ke střetu přední části motocyklu s levou přední částí vozidla. Následně řidič motocykl přepadl přes vozidlo na obrubník a byl jednorázově ošetřen v nemocnici v Kutné Hoře. Vznikla hmotná škoda na vozidlech menší než 50.000,- Kč.

Žalobce s rozhodnutím, jímž byl uznán vinným ze spáchání shora uvedeného přestupku, nesouhlasí. Nechal vypracovat znalecký posudek z oboru městské a silniční dopravy, z něhož vyplývá, že motocykl se pohyboval rychlostí 58,2-61,1 km/hod. Znalec uvedl, že skutečné místo první reakce motocyklisty je 21,4 metru před místem střetu. Dále uvedl, že kdyby řidič motocyklu reagoval na počínající změnu směru jízdy žalobcem řízeného vozidla, musel by začít s reakcí cca 39,6 metru před místem střetu. Znalec uvedl, že možnost odvrácení střetu byla na straně řidiče motocyklu a kdyby reagoval včas, pak by i při vyšší rychlosti okolo 60 km/hod. stačil zastavit před místem střetu. Ze znaleckého posudku lze učinit spolehlivý závěr, že jednak motocyklista překročil povolenou rychlost, neboť místo dopravní nehody leží v obci, kde je povolena rychlost 50 km/hod., a dále že motocyklista reagoval na před ním jedoucí vozidlo teprve ve vzdálenosti 21, 4 metru před střetem, ač na počínající změnu směru jízdy žalobcova vozidla měl začít reagovat již 39,6 metru před střetem. Kdyby reagoval včas, mohl střetu zabránit. Správní orgán I. stupně ani odvolací správní orgán nevyhodnotily situaci na místě dopravní nehody, kde předjíždění s ohledem na tvar komunikace je nejenom nevhodné, ale i nebezpečné. Nevzal v úvahu žalobcovo tvrzení, že v době, než začal dávat znamení o změně směru jízdy vlevo, se přesvědčil o situaci v silničním provozu za ním a žádného motocyklistu neviděl. Poté, co dal znamení o změně směru jízdy, se věnoval situaci před sebou, aby neohrozil nebo neomezil případná protijedoucí vozidla, která mohla vyjet ze zatáčky nacházející se před ním. Spoléhal na to, že ostatní účastníci silničního provozu budou respektovat jeho pravidla, a tedy že se jej nebude nikdo snažit předjíždět vlevo, jestliže má zapnutý ukazatel směru jízdy vlevo, neboť to pravidla silničního provozu zakazují. V napadeném rozhodnutí na straně 5 žalovaný hovoří o tom, že odvolací správní orgán nemůže akceptovat úvahy znalce, že měl motocyklista reagovat 39,6 metru před místem střetu, neboť není nepochybně prokázáno, zda a v jaké skutečně vzdálenosti před křižovatkou žalobce skutečně uvedl v činnost levý ukazatel směru jízdy. Znalec ale ve svém posudku hovoří o tom, že uvedená vzdálenost 39,6 metru je vzdálenost, kdy řidič motocyklu mohl reagovat na počáteční změnu směru jízdy žalobcova vozidla. Žalobce uvedl, že předjíždění je jednou z nejčastějších příčin dopravních nehod, stejně tak jako nepřiměřená rychlost. Žalobce je přesvědčen, že on zachovával náležitou opatrnost při odbočování vlevo a naopak motocyklista nedbal pravidel provozu na pozemních komunikacích. Je tomu tak proto, že jednak v místě jel rychlostí cca o 20 % vyšší, než byla rychlost povolená, a předjížděl na místě, které nebylo zcela přehledné, a v době, kdy vozidlo před ním jedoucí již dávalo znamení o změně směru jízdy vlevo. Žalobce je přesvědčen, že nemohl udělat víc, aby zabránil střetu, než co udělal. Tvrzení správního orgánu, že nelze prokázat, že motocykl jel vyšší rychlostí, jak je uvedeno ve znaleckém posudku, a to proto, že rychlost mu nebyla změřena schváleným měřicím zařízením, nelze přijmout, neboť je zcela běžné, že při dopravních nehodách znalec vypočítává rychlost zúčastněných vozidel na základě zanechaných stop a tyto závěry znalce jsou běžně akceptovány. Žalobce dále uvedl, že i když žalovaný se vyjádřil k jeho námitkám, které se týkají předjíždění motocyklisty na křižovatce a i když předjíždění na křižovatce a v její blízkosti není zakázáno, je zcela samozřejmé, že křižovatka silnic je místem, kde je nutno dbát zvýšené opatrnosti a ohleduplnosti, což v daném případě ze strany motocyklisty dodrženo nebylo. Žalobce z uvedených důvodů navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zároveň žádal přiznání náhrady nákladů řízení.

Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil a setrval na stanovisku, které bylo zaujato v napadeném rozhodnutí. Odkázal na spisovou dokumentaci i na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Žalovaný k námitkám, které vznesl žalobce v podané žalobě uvedl, že ze znaleckého posudku vyplývá, že řidič motocyklu jel před dopravní nehodou rychlostí 58,2 – 61,1 km/hod. Znovu z tohoto posudku citoval, pokud jde o reakci motocyklisty i závěr, že i při vyšší rychlosti okolo 60 km/hod. by stačil zastavit před místem střetu. Žalovaný k tomu uvedl, že o některých závěrech uvedených ve znaleckém posudku nelze hovořit jako o závěrech jednoznačných, např. u brzdné dráhy je v obou případech jednoznačně uvedeno, že by ke střetu nedošlo, kdyby řidič motocyklu reagoval podle zde uvedených výpočtů, a s uvedením téměř přesné vzdálenosti mezi osobním automobilem žalobce a motocyklem, ačkoli vzdálenosti použité pro výpočet jsou uváděny v alternativních číslech, např. 10,35 – 13,0 metru. Z běžně dostupných údajů (<http://www.ibesip.cz/Rychlost/Draha-pro-zastaveni-vozidla>) je pro rychlost 60 km/hod. vypočtena dráha potřebná k zastavení 37 metrů a pro rychlost 50 km/hod. pak 28 metrů. Tyto údaje jsou sice velmi podobné výpočtům uvedeným ve znaleckém posudku, ale pokud budeme vycházet z variantních výpočtů, které jsou v některých případech brány jako podklad pro tento posudek, zastává žalovaný názor, že nelze zcela jednoznačně souhlasit se závěry znalce uvedenými na straně 15, kde se u obou rychlostí uvádí, že kdyby řidič motocyklu reagoval tak, jak znalec předpokládá, ke střetu vozidel by nedošlo. Žalovaný uvedl, že vychází ze znaleckého posudku, kdy znalec na straně 10 v popisu přílohy č. 4 zjišťuje okamžik první reakce řidiče motocyklu na odbočovací manévr žalobce, kdy byl motocykl 10,35 metru za zadní částí osobního vozidla, což zobrazuje první modrá pozice č. 2 dole přílohy č. 4. Z této přílohy je pak zřejmé, že i přes větší reakční dobu, kterou znalec motocyklistovi stanovil, byl motocyklista v době jeho první reakce plně roven v protisměrném jízdním pruhu na předjíždění a osobní motorové vozidlo žalobce předjížděl. Znalec na straně 14 znaleckého posudku uvádí, že žalobce vypověděl, že ve vzdálenosti cca 15 – 20 metrů před křižovatkou uvedl levý ukazatel směru jízdy v činnost, tedy započal odbočování. Na straně č. 16 znaleckého posudku pak znalec na otázku č. 4 odpovídá, že kdyby řidič motocyklu reagoval skutečně včas na počínající odbočovací manévr žalobce, musel by reagovat již cca 2,5 sekundy před okamžikem budoucího střetu. Znalec ale vycházel v této úvaze výhradně z neprokazatelného tvrzení žalobce, že dal znamení o změně směru jízdy vlevo 15 – 20 metrů před křižovatkou. Žalobce dále ve své žalobě uvádí, že než začal dávat znamení o změně směru jízdy vlevo, přesvědčil se o situaci v jízdním provozu za ním a žádného motocyklistu neviděl. V protokolu o ústním jednání ze dne 2.2.2009 mimo jiné uvedl, že „asi 15 – 20 metrů před odbočením jsem začal blikat doleva, zpomalil jsem a sledoval silnici před sebou, kde je zatáčka. Když jsem začal odbočovat, rána a...“ Z této výpovědi je zřejmé, že se žalobce nechoval v souladu s povinnostmi, které mu jako řidiči motorového vozidla ukládá zákon č. 361/2000 Sb. Jak uvádí žalobce ve svém odvolání z 10.4.2009, před vlastním úkonem odbočení věděl o motocyklistovi jedoucím za ním, ale nepředpokládal, že se rozhodne jej předjíždět vlevo, když měl zapnutý ukazatel směru jízdy. Zde je pak otázkou, jakým způsobem se žalobce zhostil povinnosti uvedené v § 30 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., kde se uvádí, že znamení o změně směru jízdy musí řidič dávat včas před započítáním jízdního úkonu s ohledem na okolnosti provozu na pozemních komunikacích, zejména řidiče jedoucí za ním a na povahu jízdního úkonu. K tvrzení znalce uvedenému na straně 14 znaleckého posudku, že žalobce neměl důvod reagovat na řidiče motocyklu, protože podle výpovědi žalobce dal znamení o změně směru jízdy cca 15 – 20 metrů před křižovatkou, je třeba uvést, že takové chování je zcela v rozporu s § 21 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., kde se uvádí, že při odbočování na křižovatce nebo na místo ležící mimo

pozemní komunikaci musí řidič dávat znamení o změně směru jízdy; při odbočování nesmí ohrozit řidiče jedoucí za ním a musí dbát zvýšené opatrnosti.

Žalovaný z uvedených důvodů proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas oba účastníci podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Městský soud v Praze při rozhodování v této věci vycházel z obsahu správního spisu, z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Správní orgán I. stupně ve věci rozhodl dne 1.4.2009 pod č.j. MKH/063123/2008/HAH tak, že žalobce uznal vinným z uvedeného přestupku jehož se měl dopustit shora uvedeným jednáním. Správní orgán vyšel ze svědecké výpovědi poškozeného pana J. J. i z výpovědi žalobce. Podkladem byl i znalecký posudek Ing. Hanuše Hrabánka, znalce z oboru doprava, ze dne 4.2.2009 č. 1837-03-09, který si nechal v této věci žalobce vypracovat. Správní orgán I. stupně vyhodnotil i plánec místa nehody a konstatoval, že nevyplyvá z podkladů, t.j. ze šetření provedeného správním orgánem, že by se jednalo o nepřehlednou zatáčku. Správní orgán z vlastního šetření dospěl k závěru, že v daném úseku není nutné z důvodu odbočení vlevo zajet co nejvíce k pravému okraji vozovky. Byla vyhodnocena výpověď žalobce, který sám uvedl, že zpomalil asi 15 – 20 metrů před odbočením, začal blikat a sledoval silnici před sebou z důvodu zatáčky. V úředním záznamu, který byl sepsán dne 12.9.2008, je uvedeno, že žalobce měl uvést, že si všiml, že za ním jede nějaký motocykl. Při samotném odbočování sledoval provoz před vozidlem a přitom se nepodíval do zpětného zrcátka. Asi 50 metrů před tím, než chtěl odbočit, dal znamení o změně směru jízdy vlevo, a najel vozidlem blíže ke středu vozovky.

V odporu, který žalobce podal proti příkazu Městského úřadu Kutná Hora ze dne 11.11.2008 č.j. MKH/063123/2008/HAH popřel, že by uvedl, že motocykl viděl. Uvedl, že když chtěl dát znamení o změně směru jízdy vlevo, podíval se do zpětných zrcátek a žádné vozidlo za sebou jet neviděl. Dal znamení o změně směru jízdy vlevo a sledoval vozovku před sebou, začal odbočovat. Žalobce vyhodnotil místo jako nepřehlednou zatáčku, takže musel sledovat, zda se v této zatáčce neobjeví vozidlo, jemuž by byl povinen dát přednost v jízdě při odbočování doleva. Žalobce toto své tvrzení uvedl i do protokolu o ústním jednání.

Svědka J. J., který jel na motocyklu, uvedl, že viděl, že p. H. (žalobce) jede krokovou rychlostí při pravé krajnici a rozhodl se, že když jede pomalu, tak že ho předjede. Dal znamení o změně směru jízdy a započal předjíždět. Když byl na jeho úrovni, tak žalobce začal odbočovat doleva, svědek neviděl blinkr. Svědek se snažil střetu zabránit tím, že začal brzdit a jel ještě více vlevo, přesto do vozidla žalobce narazil.

Ze znaleckého posudku, který byl vypracován na žádost žalobce, bylo zjištěno, že žalobce jel rychlostí asi 12 km/hod. a pohyboval se při pravém okraji vozovky.

Správní orgán I. stupně se proto zabýval úvahou, že poškozený motocyklista z tohoto manévru nemohl usoudit, že žalobce chce odbočovat vlevo, neboť dle § 21 odst. 3 zákona o silničním provozu se musí řidič před odbočením vlevo zařadit co nejdále vlevo v části vozovky určené pro jeho směr jízdy. Správní orgán I. stupně vyhodnotil i znalecm stanovenou rychlost jízdy motocyklu, kdy bylo uvedeno, že motocyklista jel asi 58 – 59,2 km/hod. Správní orgán nepovažoval toto hodnocení provedené znalcem za průkazné, neboť vycházel z toho, že rychlost lze měřit pouze laserovým rychloměrem, který splňuje všechny požadované metrologické parametry. Mimoto došel k závěru, že i kdyby byla rychlost řádně prokázána dle zákona, nebyl by to důvod k jednoznačné vině motocyklisty. Správní orgán uvedl, že motocyklista byl potrestán pouze za přestupek, a to překročení rychlosti v obci, která je stanovena na 50 km/hod. Správní orgán I. stupně se také zabýval úvahou, že motocyklista z manévru žalobce mohl usoudit, pokud by viděl zapnutý levý ukazatel směru jízdy, že řidič, který je u pravého okraje vozovky, se chce zařadit zpět do svého jízdního pruhu a pokračovat v jízdě. V tomto případě musí řidič dát vždy přednost všem vozidlům jedoucím v daném směru jízdy. Z úkonu žalobce dle správního orgánu žádným způsobem nevyplynulo, že hodlá odbočit doleva, neboť v tomto případě je povinen dle zákona o silničním provozu se při odbočování vlevo zařadit co nejdále vlevo v části vozovky určené pro jeho směr jízdy. Správní orgán I. stupně vyhodnotil všechny podklady, které měl k dispozici, a dospěl k závěru, že se žalobce dopustil porušení povinnosti stanovené zákonem o silničním provozu a dopustil se tedy přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích.

V odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalobce uvedl, že není pravdou, že by zajížděl k pravému okraji vozovky. Držel se ve středu svého jízdního pruhu. Uvedl, že jeho vina je postavena na tvrzení řidiče motocyklu. Žalobce v odvolání uvedl, že o za ním jedoucím motocyklistovi věděl, ale v žádném případě nepředpokládal, že se rozhodne jej předjíždět vlevo, když měl zapnutý ukazatel změny směru jízdy.

Žalobce znovu poukázal na závěry znaleckého posudku, na rychlost, která byla stanovena motocyklistovi tímto znaleckým posudkem. Žalobce vyšel z tohoto závěru posudku a konstatoval, že v případě nepřekročení rychlosti motocyklistou mohl motocyklista střetu zabránit. Žalobce poukázal na tvrzení uvedené v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, že mohl zaměnit motocyklista jednání žalobce za zařazování se do svého jízdního pruhu, za spekulativní.

O odvolání bylo rozhodnuto rozhodnutím, které je napadeno žalobou. Žalovaný provedl znovu hodnocení podkladů, které jsou obsahem správního spisu. Žalovaný vyšel i ze znaleckého posudku, v němž znalec na straně 10 posudku v popisu přílohy č. 4 zjistil okamžik první reakce motocyklu na odbočovací manévr žalobce, kdy byl motocykl 10,35 metru za zadní částí osobního vozidla, což bylo zobrazeno první modrou pozicí č. 2 dole přílohy č. 4. Z této přílohy je pak nepochybné, že i přes větší reakční dobu, kterou znalec motocyklistovi stanovil, byl motocyklista v době jeho první reakce plně v levém protisměrném jízdním pruhu na předjíždění a osobní motorové vozidlo žalobce předjížděl. Žalovaný správní orgán k odpovědi znalce na otázku č. 4, kdy odpovídal, že kdyby řidič motocyklu reagoval skutečně včas na počínající odbočovací manévr žalobce, musel by reagovat již cca 2,5 sekundy před okamžikem budoucího střetu. Dle názoru žalovaného správního orgánu znalec ale vycházel v této úvaze výhradně z neprokazatelného tvrzení žalobce, že dal znamení o změně směru jízdy vlevo 10 – 20 metrů před křižovatkou. Sám znalec uvedl na straně č. 11 posudku, že je technicky neprůkazné, zda měl žalobce v činnosti levý ukazatel směru jízdy. Nebylo proto možno akceptovat úvahy znalce, že měl motocyklista reagovat podle přílohy č. 9, když se

nacházel 39,6 metru před místem střetu, a 29,6 metru za zádí vozidla žalobce, neboť není nepochybně prokázáno, zda a v jaké skutečné vzdálenosti před křižovatkou uvedl žalobce v činnost levý ukazatel směru jízdy. Správní orgán proto vyhodnotil situaci tak, že pokud žalobce dal znamení o změně směru jízdy, učinil tak v rozporu s ust. § 30 odst. 2 zákona o silničním provozu, tedy nedal znamení včas před započítím úkonu s ohledem na okolnosti provozu, zejména na řidiče jedoucí za ním. Rovněž tak hodnotil jako nesprávný postup žalobce, že se při jízdě před křižovatkou držel ve středu svého jízdního pruhu (žalobcovo tvrzení v odvolání). Žalovaný rovněž zhodnotil jednotlivé výpovědi žalobce po dopravní nehodě a konstatoval, že si vzájemně odporují. Žalovaný považoval proto žalobcova tvrzení za nevěrohodná. Vyšel z toho, že je nepochybně prokázána skutečnost, že žalobce odbočoval vlevo z hlavní pozemní komunikace na vedlejší pozemní komunikaci v době, kdy byl již levým protisměrným jízdním pruhem předjížděn motocyklistou, čímž způsobil kolizní situaci a následně dopravní nehodu.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Z podkladů, které jsou obsahem správního spisu, bylo nepochybně zjištěno, že došlo k dopravní nehodě na křižovatce tvaru T při odbočování žalobcova vozidla vlevo, a to srážkou s motocyklem, který v době odbočování žalobce vlevo žalobce předjížděl.

Podle ust. § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu při odbočování na křižovatce nebo na místo ležící mimo pozemní komunikaci musí řidič dávat znamení o změně směru jízdy; při odbočování nesmí ohrozit řidiče jedoucí za ním a musí dbát zvýšené opatrnosti.

Soud dospěl ke shodnému závěru jako správní orgány obou stupňů, že žalobce svým jednáním toto ustanovení zákona o silničním provozu porušil. Je nepochybné, že ohrozil řidiče jedoucího za ním. Jak z průběhu nehody, která byla popsána v protokolu o šetření po této nehodě, i ze znaleckého posudku, vyplývá, jednalo se v místě dopravní nehody o přehledný úsek vozovky. Nelze tedy dát žalobci za pravdu v jeho tvrzení, které učinil v průběhu správního řízení, že je tento úsek nepřehledný. Žalobce do protokolu o podání vysvětlení v den dopravní nehody uvedl, že za sebou motocykl viděl. Tuto skutečnost však již neuvedl v odporu proti příkazu Městského úřadu Kutná Hora, kdy uvedl, že sledoval vozovku před sebou, začal odbočovat a za sebou pohledem do zpětných zrcátek žádné vozidlo jet neviděl. Popřel, že by tuto skutečnost byl uvedl. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce uvedl poté, že o za ním jedoucím motocyklistovi věděl, ale nepředpokládal, že se jej rozhodne vlevo předjíždět. Popřel, že by jel rychlostí až pouze 12 km/hod., uvedl, že nezajížděl k pravému okraji vozovky, ale držel se ve středu svého jízdního pruhu, který není v místě nijak široký. Nepředpokládal, že jej motocyklista bude předjíždět, když měl zapnutý ukazatel směru jízdy vlevo. Z uvedeného je patrné, že žalobce své výpovědi v průběhu řízení měnil. Jeví se proto jako ne zcela věrohodné. Lze tak přisvědčit svědecké výpovědi řidiče motocyklu i znaleckému posudku, z nichž je zřejmé, že žalobce jel v pravé části svého jízdního pruhu a nezajel k jeho části levé, jak je povinen podle ustanovení § 21 odst. 3 zákona o silničním provozu.

Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že překročení rychlosti motocyklistou nebylo nijak výrazné a nemělo vliv na vznik předmětné dopravní nehody. Nelze řidiči motocyklu vytknout, že předjížděl žalobcovo vozidlo, neboť v místě nebyl zákaz předjíždění. Je pravdou, že předjíždění je jednou z nejčastějších příčin dopravních nehod, jak zmínil žalobce v podané žalobě. Je proto pravdou, že zvýšenou opatrnost při tomto úkonu měl dodržovat i žalobce,

neboť se chystal tento úkon provést. V případě nehody nelze vycházet ze stanoviska znalce, že měl motocyklista reagovat 39,6 metru před místem střetu, neboť nebylo nepochybně prokázáno, kolik metrů před započítáním odbočování dal žalobce znamení o změně směru jízdy vlevo. Z výpovědi žalobce je zřejmé, že poté, co dal znamení o změně směru jízdy vlevo, sledoval provoz před sebou. Podle ust. § 21 odst. 5 zákona o silničním provozu řidič odbočující vlevo musí dát přednost v jízdě protijedoucím motorovým i nemotorovým vozidlům, jezdcům na zvířeti, protijedoucím organizovaným útvarům chodců a průvodcům hnaných zvířat se zvířaty, tramvajím jedoucím v obou směrech a vozidlům jedoucím ve vyhrazeném jízdním pruhu, pro něž je tento jízdní pruh vyhrazen. Znamená to tedy, že je třeba, aby řidič odbočující vlevo sledoval provoz v protisměru. Neznamená to však, že není vázán povinností stanovenou v § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu, kdy musí dbát zvýšené opatrnosti a nesmí ohrozit ani řidiče jedoucí za ním.

Z provedeného dokazování vyplývá, že žalobce nerespektoval ustanovení zákona o silničním provozu, neboť svým jednáním ohrozil řidiče jedoucího za ním. Z žalobcových výpovědí je zřejmé, že se dostatečně nevěnoval řízení vozidla, neboť nesledoval provoz i za sebou. Pouze předpokládal, poté co dal ukazatel směru jízdy vlevo, že budou řidiči za ním jedoucí toto respektovat. Pokud žalobce pouze spoléhal na to, že ostatní účastníci silničního provozu budou respektovat pravidla, a tedy že se nebude nikdo snažit jej předjíždět vlevo v případě, že má zapnutý ukazatel změny směru jízdy vlevo, dopustil se porušení ust. § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť to mu ukládá povinnost neohrozit řidiče jedoucí za ním.

Soud neshledal v postupu žalovaného správního orgánu žádné pochybení, pokud jde o vyhodnocení zjištěného skutkového stavu věci, ani pochybení, pokud jde o právní posouzení.

Soud měl k dispozici správní spis a z podkladů v něm uvedených vycházel. Pokud žalobce navrhoval výslech znalce Ing. Hanuše Hrabánka, který podával v této věci znalecký posudek, neshledal soud důvod pro jeho výslech. Znalecký posudek je obsahem správního spisu a soud nepředpokládal, že by znalec ve výpovědi, kterou by učinil před soudem, uvedl jiné skutečnosti, než které byly ve znaleckém posudku uvedeny. Soud proto považoval výslech znalce za nadbytečný.

Pokud žalobce v doplňku žaloby, který byl podán dne 28.12.2009, tedy po lhůtě k podání žaloby, poukazoval na stanovisko, které zaujal Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku ze dne 25.9.2009 č.j. 51 Ca 10/2008-27, kdy názor soudu zněl, že zavinění je třeba posuzovat i s ohledem na tzv. princip omezené důvěry, podle něhož po účastníkovi silničního provozu nelze spravedlivě požadovat, aby bez dalšího předpokládal možné porušení pravidel tohoto provozu jinými účastníky a aby tomu přizpůsobil své počínání, poukazuje soud na to, že v případě dopravní nehody a přestupku žalobce soud nedovodil, že by bylo možno z tohoto principu vycházet už s odkazem na ustanovení § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu. Pokud se snad žalobce domnívá, že v jeho případě zavinění nezahrnuje všechny znaky objektivní stránky přestupku, tedy příčinný vztah mezi jednáním přestupce a následkem přestupku, soud tento názor nesdílí. Nelze souhlasit se žalobcem, že v tomto případě se nejednalo o nepředvídatelný příčinný průběh, který není v žalobcově zavinění obsažen, a za takové situace by tedy nemohl odpovídat za následek, který takto vzejde. Podle znaleckého posudku byla rychlost motocyklu, t.j. výchozí rychlost jízdy, minimálně 58 – 59,2 km/hod. Jednalo se tedy o vyšší rychlost, než je rychlost povolená v daném místě. Nejednalo se však o extrémní překročení nejvyšší povolené rychlosti. Soud v této souvislosti odkazuje i na stanovisko Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 7 T 637/2008. V tomto případě se nejednalo o

extrémní překročení povolené rychlosti a soud má tedy za to, že se nejednalo o nepředvídatelný příčinný průběh. Soud mimo jiné ještě poukazuje na to, že námitky, které byly žalobcem dodatečně vzneseny, byly podány po lhůtě pro podání žaloby a nebylo k nim třeba přihlížet.

Soud s ohledem na shora uvedené skutečnosti žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu nebyla přiznána náhrada nákladů řízení, a žalovaný náhradu nežádal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. října 2012

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Bartoňová